

Arrest

nr. 340 919 van 10 februari 2026
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. TODTS
Henri Jasparlaan 128
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Malinese nationaliteit te zijn, op 9 februari 2026 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging (en de nietigverklaring) te vorderen van de beslissing tot terugdrijving (bijlage 11) van 30 januari 2026.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. ALLYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O TODTS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREUS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 30 januari 2026 aan op de nationale luchthaven te Zaventem, met vlucht TK1939 vanuit Istanboel. Zij is in het bezit van een Malinees paspoort en een visum type C, afgegeven te Abidjan (Ivoorkust), en geldt van 25 juni 2025 tot 24 juni 2027, voor een duur van 90 dagen.

1.2. De toegang wordt aan verzoekster geweigerd en op 30 januari 2026 wordt ten opzichte van verzoekster een beslissing tot terugdrijving (bijlage 11) genomen. Deze beslissing vormt de thans bestreden beslissing en luidt als volgt:

“TERUGDRIJVING

Op 30 januari 2026 om 20.22 uur, aan de grensdoorlaatpost Brussel Nationaal, werd door ondergetekende, [...]

mevrouw :

naam (...) voornaam (...)

geboren op (...)(...).1988 te (...) geslacht (m/v) Vrouwelijk

die de volgende nationaliteit heeft Mali wonende te [...]

houder van het document paspoort nummer (...)

afgegeven te (...) (Mali) op : (...)

houder van het visum nr. (...) van het type C afgegeven door Abidjan (Côte d'Ivoire)

geldig van (...) tot (...)

voor een duur van 90 dagen, met het oog op : Toerisme

afkomstig uit Istanboel (Turkije) met vliegtuig vlucht TK1939, op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan haar wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

[...]

(F) Heeft reeds gedurende negentig dagen in een periode van 180 dagen op het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verbleven (art. 3, eerste lid, 2°, van de wet van 15 december 1980, en art. 6, paragraaf 1, inleidende formule, en paragraaf 1bis, van Schengengrenscodel)

Reden van de beslissing: Afgaande op de Schengenstempels (in: 04.08.2025 + 04.11.2025 – uit: 15.10.2025 + 30.12.2025) en rekening houdende met de huidig lopende periode van 90 dagen op 180 dagen beginnende dd. 04.08.2025 blijkt dat betrokkene reeds 130 dagen in de periode van 180 dagen op het Schengen grondgebied heeft doorgebracht. Zij voldoet zodoende niet aan de voorwaarden van haar visum en de toegangsvoorwaarden voor een kort verblijf volgens artikel 6 van de Schengengrenscodel.

(G) Beschikt niet over voldoende bestaansmiddelen, voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland (art. 3, eerste lid, 4°)

Reden van de beslissing: Betrokkene is in het bezit van 550 euro cash geld en beschikt niet over bankkaarten, en dit voor een voorgenomen verblijf in Frankrijk tot 01.04.2026 (datum terugkeerticket). Betrokkene dient hiermee eveneens haar treinreis Brussel – Parijs heen en terug te bekostigen. Zij is niet in het bezit van een persoonlijke tenlasteneming of attestation d'accueil voor Frankrijk. Volgens de geldende richtbedragen dient men in Frankrijk over 65 euro/dag/persoon/verblijf bij een particulier zonder garantverklaring, te beschikken.

[...].”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan. Verzoekster is op grond van artikel 74/5 van de Vreemdelingenwet van haar vrijheid beroofd met het oog op terugdrijving van het grondgebied. Daar verzoekster zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9

van de Vreemdelingenwet bevindt, wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door verwerende partij in haar nota met opmerkingen.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het, gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.3.2. In een enig middel voert verzoekster een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 3, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 3, 7 en 9 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (hierna: het IVRK), van de artikelen 7, 24, 41, 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van artikel 22bis van de Grondwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het *audi alteram partem* en van de rechten van de verdediging

Zij licht haar middel als volgt toe:

A. In rechte

*Op basis van de formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen en de rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, moeten individuele beslissingen formele gemotiveerd, dwz dat "de motieven die de beslissing schragen in de beslissing zelf moeten worden opgenomen" en dat, volgens art. 3 van de Wet van 1991, "de motivering in de beslissing zelf de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op afdoende wijze"*¹

Om afdoende te zijn, moeten de motivering juist, pertinent, concreet, precies en volledig zijn.

De kennelijk beoordelingsfouten kunnen bij gevolg leiden tot de vernietiging van een bestuurshandeling. Worden beschouwd als redelijk beslissingen die verstaanbaar, aanvaardbaar en aannemelijk zijn.

Artikel 3 van de vreemdelingenwet bepaalt dat: "Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen , kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt: [...]"

2° wanneer hij het Rijk poogt binnen te komen zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf;

4° wanneer hij niet over voldoende middelen van bestaan beschikt, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat waar zijn toelating is gewaarborgd, en hij niet in staat is die middelen wettelijk te verwerven;"

Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 eist een volledige en correcte motivering van de administratieve beslissingen. Deze motivering moet rekening houden met de elementen van het dossier in het geheel en hierop antwoorden op pertinente wijze zodat de eiseres de redenering en de draagwijdte van de akte kan begrijpen.

Op basis van deze formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen en de rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, moeten individuele beslissingen formele gemotiveerd, dwz dat "de motieven die de beslissing schragen in de beslissing zelf moeten worden opgenomen" en dat, volgens art. 3 van de Wet van 1991, "de motivering in de beslissing zelf de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op afdoende wijze".

Om afdoende te zijn, moeten de motivering juist, pertinent, concreet, precies en volledig zijn.

De kennelijk beoordelingsfouten kunnen leiden tot de vernietiging van een bestuurshandeling. Worden beschouwd als redelijk beslissingen die verstaanbaar, aanvaardbaar en aannemelijk zijn.

Het artikel 74/13 van de vreemdelingenwet van de vreemdelingenwet bepaalt dat de verwerende partij moet rekening houden met het familieleven en het hogere belang van de kinderen:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land".

B. In casu

Eerst onderdeel: schending van de hoorplicht

Het blijkt niet uit de bestreden beslissing dat de eiseres gehoord werd voordat de beslissing genomen werd.

De motivering van de beslissing laat ook niet toe vast te stellen dat de verwerende partij een zorgvuldige analyse van de omstandigheden van de zaak heeft uitgevoerd en toont een schending van de hoorplicht.

De administratie moet zorgvuldig zijn in de vaststelling en beoordelingen van de relevante feiten, in het kader van de principes van goed bestuur, zoals meerder keer vastgesteld door de Raad van Staat, « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (RvS, 23 februari 1966, n°58.328) ; procéder « à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision » (RvS, 31 mei 1979, n°19.671) ; « rapportée à la constatation des faits par l'autorité, la mission de sauvegarde du droit incombant au Conseil d'Etat a toutefois pour corollaire que celui-ci doit examiner si cette autorité est arrivée à sa version des faits dans le respect des règles qui régissent l'administration de la preuve et si elle a réellement fait montre, dans la recherche des faits, de la minutie qui est de son devoir » (RvS, Claeys, no. 14.098, van 29 april 1970).

Verwerende partij moet ook de rechten van de verdediging naleven, evenals het principe audi alteram partem.

In een arrest van 5 november 2013 (C-166/13) heeft het Europees Hof van Justitie herhaald betreffende de hoorplicht dat dit recht inhoudt:

[...]

Uw Raad heeft ook beoordeeld in een arrest nr 194.856 van 10 november 2017 betreffende de hoorplicht:

[...]

In casu, werd de eiseres niet in de gelegenheid gesteld om haar aanmerkingen te geven betreffen het afleveren van een beslissing van teruggrijping, evenals de motieven ervan.

Indien de eiseres gehoord was, zou zij hebben kunnen uitleggen dat haar zoon, die pas vier maanden oud is, bij haar niet verblijft in Wallonië, zonder haar.

De verzoekster was naar Mali teruggekeerd omdat haar visum was verlopen, om het te verlengen en de nodige documenten voor haar erkenning te verkrijgen. Zij moest echter onmiddellijk terugkeren omdat haar kind vaccinaties nodig had en haar nicht zwanger was, wat haar veel vermoedheid bezorgde, waardoor zij naast haar eigen kind van drie jaar ook moeilijk voor het andere kind kon zorgen.

Bovendien was er een afspraak gemaakt met de ambtenaar van de burgerlijke stand voor de erkenning van haar zoon door zijn vader.

Bovendien is de vader van het kind momenteel getrouwd en woont hij nog steeds samen met zijn vrouw, waardoor het voor hem moeilijk is om voor het kind te zorgen...

De verzoekster heeft echter nooit de gelegenheid gehad om deze punten aan de orde te stellen, zodat zij door de tegenpartij niet in aanmerking zijn genomen.

Verwerende partij heeft kennelijk de hoorplicht, die door de verdedigingsrechten beschermd zijn, geschonden.

Tweede onderdeel: schending van de motiveringsplicht en artikel 8 EVRM

Artikel 3, al. 1 van de vreemdelingen bepaalt dat: "Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt:

De verwerende partij heeft bijgevolg de mogelijkheid (en geen plicht) om de toegang tot het grondgebied te weigeren en een beslissing van teruggrijping te nemen, indien de vreemdeling niet in het bezit is van de vereiste documenten. Die bepaling is van toepassing, behoudens afwijkingen bepaalde in internationaal verdrag. Het feit dat de teruggrijping een schending zou uitmaken van het artikel 8 EVRM, dat een "in een internationaal verdrag bepaalde afwijking" is, is bijgevolg een element dat zich tegen een teruggrijping zich verzet.

In het onderhavige geval vormt het weigeren van toegang tot het grondgebied aan verzoekster, terwijl haar minderjarige kind van amper vier maanden daar woont, zonder andere verwante waarvan de afstamming is vastgesteld, duidelijk een inbreuk op de grondrechten van zowel verzoekster als haar zoon.

Het feit dat een pasgeborene voor onbepaalde tijd van zijn moeder wordt gescheiden, zonder dat er iemand is die voor hem kan zorgen, is duidelijk niet in zijn belang.

De scheiding van verzoekster en haar baby vormt duidelijk een inbreuk op het recht op eerbiediging van het gezinsleven.

Verzoekster wijst erop dat het gezinsleven in het land van herkomst niet kan worden voortgezet, aangezien de afstamming van het kind nog niet is vastgesteld en het geen reisdocument (noch Malinees, noch Belgisch) op zijn naam heeft.

De vader van het kind is Belg. Bij de ambtenaar van de burgerlijke stand van Vorst zijn stappen ondernomen om hem te erkennen. De verwijdering van verzoekster en het eventuele vertrek van het kind met haar zouden de voortzetting van de procedures voor de erkenning van het kind verhinderen.

Door de korte beroepstermijn heeft de raadvrouw van verzoekster niet de tijd gehad om bij de lokale autoriteiten van Vorst documenten te verkrijgen die verband houden met het erkenningsdossier.

Het kind kan niet langer bij de nicht van verzoekster blijven, die enkele dagen voor het kind zou zorgen. Deze persoon heeft namelijk geen ouderlijk gezag over het kind, heeft te kampen met de vermoedheid van haar eigen zwangerschap en heeft al de zorg voor een eerste kind.

Ook de biologische vader heeft op dit moment geen ouderlijk gezag.

De terugkeer van verzoekster naar Mali biedt geen garantie voor een terugkeer naar België binnen een redelijke termijn, noch voor de mogelijkheid om snel een afspraak te krijgen bij de bevoegde consulaire post.

Gezien deze elementen vormt de weigering van toegang tot het grondgebied voor verzoekster duidelijk een inmenging in het gezinsleven van verzoekster en haar zoon en is zij in strijd met het belang van het kind.”

2.3.3. Verzoekster stelt volgende stukken bij haar verzoekschrift te voegen:

“1. Beslissing tot terugdrijving en beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats van 30 januari 2026w;

2. Attest van geboorte van het kind;

3. Getuigschrift B. Y.;

4. Attest van zwangerschap B. Y.;

5. Kopie IK B. Y.”

2.3.4. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.”* Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

De Raad merkt op dat het enig middel geen uiteenzetting bevat met betrekking tot een schending van de artikelen 3, 7 en 9 van het IVRK, van de artikelen 7, 24, 41, 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, en van artikel 22*bis* van de Grondwet. In de mate dat de schending van deze bepalingen wordt aangevoerd is het middel niet ontvankelijk.

2.3.5. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet. Deze bepalingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De bestreden beslissingen moeten duidelijk de determinerende motieven, in rechte en in feite, weergeven op grond waarvan deze is genomen. Hieraan is *in casu*, zoals blijkt uit wat volgt, voldaan.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing tot terugdrijving duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 3, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet en naar artikel 6, §1, van de Schengengrenscodex, immers vastgesteld dat ten aanzien van verzoekster een beslissing tot terugdrijving wordt genomen omdat zij reeds gedurende 90 dagen in een periode van 180 dagen op het grondgebied van de Europese Unie heeft verbleven en die periode ruimschoots heeft overschreden. Verweerder heeft voorts aangegeven toepassing te maken van artikel 3, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, na te hebben vastgesteld dat verzoekster niet beschikt over voldoende bestaansmiddelen voor de duur en de vorm van het verblijf. Verweerder heeft tevens de feitelijke vaststellingen vermeld die hem ertoe brachten tot dit besluit te komen. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze stelt verzoekster in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, en laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

2.3.6. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in kennelijke onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.3.7. Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het

nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3.8. Zoals duidelijk blijkt is de bestreden beslissing tot teruggrijping gestoeld zowel op artikel 3, eerste lid, 2° als 4° van de Vreemdelingenwet, dat luidt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

(...)

2° wanneer hij het Rijk poogt binnen te komen zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)

4° wanneer hij niet over voldoende middelen van bestaan beschikt, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat waar zijn toelating is gewaarborgd, en hij niet in staat is die middelen wettelijk te verwerven;”

De Raad dient vast te stellen dat verzoekster op zich de motieven aangaande artikel 3, eerste lid 2° en 4° van de Vreemdelingenwet in geen geval betwist.

2.3.9. Verzoekster voert in een eerste middelonderdeel een schending aan van het beginsel *audi alteram partem*. Het recht om te worden gehoord maakt integraal deel uit van het recht van verdediging dat een algemeen rechtsbeginsel is naar Belgisch recht. Het beoogt te verzekeren dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden. Dit beginsel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste de mogelijkheid te bieden individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten.

Te dezen kan verzoekster niet worden gevolgd waar zij in haar verzoekschrift voorhoudt dat zij niet werd gehoord door de grenspolitie voorafgaand aan de genomen beslissing tot teruggrijping. Uit het verslag van de grenspolitie van 30 januari 2025 vervat in het elektronisch administratief dossier (stuk 7) blijkt dat verzoekster op nuttige wijze de kans heeft gekregen verklaringen af te leggen aangaande haar voorgenomen reisdoel, alsook de ter staving van het reisdoel en de verblijfsomstandigheden nuttige stukken te voegen. Blijkens het verslag werd zij gehoord in het Frans, een taal die zij machtig is.

Waar de raadvrouw van verzoekster ter zitting opwerpt dat het administratief dossier geen “formulier hoorrecht” bevat en zij niet over het verslag beschikt waaruit blijkt welke vragen aan verzoekster werden gesteld en welke antwoorden zij hierop heeft gegeven, dient erop gewezen dat het administratief dossier wel degelijk het grensverslag van de politie bevat waarin het verhoor van verzoekster met de betrokken politie-inspecteurs wordt samengevat. Hierin wordt onder meer gesteld als volgt:

“Betrokkene krijgt van opsteller uitleg in de Franse taal over het doel en de procedure van de controle ten burele. We vragen betrokkene de documenten, die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven, voor te leggen. Uit de verklaring van betrokkene begrijpen wij het volgende: -Betrokkene is aankomend passagier vanuit Bamako (TK0553) met een tussenvlucht via Istanboel (TK1939) (zie tickets in bijlage). -Zij reist alleen, heeft 2 ingecheckte bagages en is in het bezit van 550,- euro cash, geen bankkaarten (debit- noch creditkaarten)/ -De bedoeling is om vanuit treinstation Brussel-Midi de trein naar Parijs te nemen. In Frankrijk zal zij tot aan haar terugreis op 01/04/2026 (terugkeerticket getoond op haar smartphone : Brussel - Istanboel : TK1942 - 07:20 uur + Istanboel - Bamako : TK542 - 15:55 uur) bij haar neef verblijven. Zij is NIET in het bezit van een officiële tenlasteneming van deze persoon noch van een franse "Attestation d'acceuil". Zij toont enkel, op haar smartphone, een huurovereenkomst van deze persoon.”

Aldus blijkt dat verzoekster is gehoord door de grenspolitie inzake de binnenkomstvoorwaarden, onder meer inzake haar reisdoel en haar verblijfsomstandigheden. Aan de hand van het grensverslag is het ook mogelijk om kennis te krijgen van de vragen die verzoekster tijdens de grenscontrole werden gesteld. Hieruit blijkt nog dat aan verzoekster de mogelijkheid werd gegeven om eventuele stavingstukken inzake haar reismotief en de verblijfsomstandigheden voor te leggen of te tonen op haar gsm.

Ter terechtzitting betwist de raadvrouw van verzoekster niet zozeer dat verzoekster is gehoord, maar stelt zij dat zij niet of onvoldoende werd gehoord over of de kans kreeg om verklaringen af te leggen over haar gezinssituatie in België en kenbaar te maken dat zij een kind in België heeft, daar zijn enkel gehoord werd over “haar reis”.

De Raad kan het betoog van verzoekster evenwel niet volgen. Het loutere feit dat het verhoor zich toespitste op haar reisdoel en verblijfsomstandigheden, impliceert immers niet dat verzoekster verhinderd was om andere, volgens haar relevante elementen aan te brengen. Integendeel, nu zij thans in haar verzoekschrift stelt dat haar terugkeer naar België precies was ingegeven door familiale motieven, met name om haar minderjarige zoon te verzorgen en om de postnatale erkenningsprocedure verder te zetten, moet worden vastgesteld dat deze elementen rechtstreeks verband houden met het doel en de omstandigheden van haar voorgenomen verblijf. Indien dit effectief het werkelijke doel van haar reis was, kon immers redelijkerwijze worden verwacht dat zij dit spontaan kenbaar maakte tijdens haar verhoor aan de grens, temeer daar deze elementen volgens haar van doorslaggevend belang zijn in het licht van artikel 8 van het EVRM. Dit klemmt des te meer nu van een vreemdelinge die aan de grens door de politie wordt gecontroleerd op de binnenkomstvoorwaarden, en in dit verband wordt gehoord, in alle redelijkheid kan worden verwacht dat zij op dat ogenblik weet dat dit gehoor kadert binnen een beslissing om haar al dan niet toe te laten op het Schengengrondgebied, met mogelijke teruggrijving indien de binnenkomstvoorwaarden niet zijn voldaan. *In casu* blijkt uit het grensverslag evenwel niet dat verzoekster tijdens het verhoor enige melding heeft gemaakt van het feit dat haar minderjarig kind zich in België zou bevinden, noch blijkt dat zij verklaarde dat het doel van haar reis erin bestond zich bij haar in België verblijvend kind te voegen, noch heeft zij aangegeven dat haar aanwezigheid op het grondgebied noodzakelijk was om familiale redenen of in het kader van een lopende erkenningsprocedure. Verzoekster toont niet aan dat zij verhinderd werd om deze elementen aan te voeren of dat haar de mogelijkheid werd ontzegd om haar familiale situatie uiteen te zetten. Er kan dan ook niet worden geconcludeerd dat het hoorrecht, op zich of als onderdeel van de rechten van verdediging, werd miskend.

Een schending van het beginsel *audi et alteram partem* wordt *prima facie* niet aannemelijk gemaakt

2.3.10. Verzoekster stelt dat haar minderjarige zoon, geboren in België en thans vier maanden oud, zich op het Belgisch grondgebied bevindt. De vader van het kind heeft de Belgische nationaliteit en er zouden stappen zijn ondernomen bij de ambtenaar van de burgerlijke stand met het oog op erkenning van het kind. Volgens verzoekster zou haar teruggrijving deze procedure doorkruisen en aldus het recht op eerbiediging van haar gezinsleven aantasten. Zij verklaart dat zij eerder naar Mali is teruggekeerd nadat haar visum was verstrekt en voordat de nodige documenten met betrekking tot de erkenningsprocedure bij de ambtenaar van de burgerlijke stand te Vorst konden worden bekomen. Zij stelt dat zij in Mali bijkomende documenten diende te verzamelen in het kader van deze erkenning. Zij zou vervolgens, ondanks het vervallen van haar visum, naar België zijn teruggekeerd omdat haar zoon medische zorgen en vaccinaties nodig had, haar nicht – bij wie het kind tijdelijk verblijft – zwanger is en reeds instaat voor een eigen kind, en omdat er een afspraak was voorzien bij de burgerlijke stand met het oog op de erkenning door de Belgische vader. Verzoekster betoogt dat haar aanwezigheid noodzakelijk is voor de verzorging van haar zoon, nu noch haar nicht noch de biologische vader op heden over ouderlijk gezag beschikken. Zij stelt voorts dat het gezinsleven niet in Mali kan worden voortgezet, aangezien de afstamming van het kind nog niet officieel is vastgesteld en het kind niet beschikt over geldige reisdocumenten. Volgens verzoekster vormt de bestreden beslissing aldus een onevenredige inmenging in haar recht op eerbiediging van het gezinsleven, in strijd met artikel 8 van het EVRM en met het hoger belang van het kind.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het familie- en gezinsleven veronderstelt uiteraard in de eerste plaats het bestaan van een familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt bijgevolg in eerste instantie na of de verzoekster een beschermenswaardig familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of door het nemen van de bestreden beslissing een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het familie- en gezinsleven. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21). Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De Raad stelt vast dat verzoeksters betoog vooreerst niet strookt met de stukken van het administratief dossier. Uit het verslag van de grenspolitie van 30 januari 2026 blijkt immers dat verzoekster verklaarde dat zij vanuit Bamako via Istanboel naar Brussel was gereisd met de bedoeling om vanuit het station Brussel-Zuid de trein naar Parijs te nemen, waar zij tot haar terugreis op 1 april 2026 bij haar neef zou verblijven. Uit ditzelfde verslag blijkt dat verzoekster geen enkele melding maakte van een minderjarig kind dat zich in België zou bevinden, noch van een lopende erkenningsprocedure, dan wel van enige noodzaak die haar aanwezigheid in België zou vereisen. Evenmin verklaarde zij dat zij in België wenste te blijven. Integendeel, zij legde een terugkeerticket voor met vertrek op 1 april 2026 en gaf aan dat zij in Frankrijk bij haar neef zou verblijven. Het administratief dossier bevat derhalve geen aanwijzing dat verzoekster ten tijde van de grenscontrole gewag maakte van het door haar thans ingeroepen gezinsleven in België, zodat haar huidige uiteenzetting bezwaarlijk kan worden verzoend met haar eerdere verklaringen.

Uit geen enkel stuk van het administratief dossier kan blijken dat verzoekster vóór het nemen van de bestreden beslissing aan de verwerende partij ter kennis heeft gebracht dat haar minderjarige zoon zich op dat ogenblik in België zou bevinden. Aangezien verzoekster hier geen gewag van heeft gemaakt ten aanzien van de verwerende partij, kan verzoekster niet verwachten dat er door de verwerende partij een afweging werd gemaakt in het licht van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker maakt *prima facie* niet aannemelijk dat er geen zorgvuldig onderzoek is gebeurd of dat de verwerende partij zich niet op correcte gegevens heeft gebaseerd om tot haar beslissing te komen.

De Raad wijst er evenwel op dat hij als annulatierechter desgevraagd vermag te onderzoeken of artikel 8 van het EVRM is geschonden bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, dit aan de hand van de door de partijen verstrekte gegevens. Indien verzoekster daadwerkelijk over een beschermingswaardig gezinsleven beschikt in België dan kan worden verwacht dat zij dit aan de hand van stukken aantoot.

In dit verband dient te worden vastgesteld dat uit de stukken vevat in het administratief dossier weliswaar blijkt dat verzoekster op 11 september 2025 is bevallen van een zoon en dat er op 20 september 2025 een aanvraag tot postnatale erkenning werd ingediend bij de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Boussu. Eveneens blijkt uit de in- en uitreisstempels in verzoeksters paspoort dat zij het Schengengrondgebied heeft verlaten op 15 oktober 2025, vervolgens opnieuw is binnengekomen op 4 november 2025 en het grondgebied opnieuw heeft verlaten op 30 december 2025. Verzoekster legt evenwel geen concrete en geobjectiveerde elementen voor waaruit kan blijken dat zij haar zoon in België zou hebben achtergelaten, dan wel dat haar zoon zich op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing daadwerkelijk in België bevond in de door haar geschetste omstandigheden. Wat betreft de door verzoekster bijgebrachte getuigenverklaring van haar nicht, stelt de Raad immers vast dat dit een eenzijdig opgestelde verklaring betreft, uitgaande van een (vermeend) familielid van verzoekster. Aan een dergelijk document kan dan ook geen objectieve bewijswaarde worden toegekend. Hoewel volgens de inventaris bij het verzoekschrift eveneens een attest van zwangerschap op naam van verzoeksters (vermeende) nicht en een kopie van de identiteitskaart van deze persoon zouden zijn gevoegd, werden deze stukken niet aan de Raad overgemaakt. Hoe dan ook zijn dergelijke stukken, zelfs indien zij wél zouden zijn overgelegd, op zich niet van aard om aan te tonen dat het kind van verzoekster zich daadwerkelijk in België bevindt.

Op de dag van de terechtzitting wordt een nieuw stuk ingediend door de verzoekende partij, teneinde aan te tonen dat haar zoon zich wel degelijk in België bevindt. Het betreft een boekje van l'Office de la Naissance et de l'Enfance (ONE). De Raad stelt evenwel vast dat het hier gaat om fotokopieën van enkele losse bladzijden van een medisch opvolgingsboekje waarin handgeschreven vermeldingen voorkomen met betrekking tot consultaties en vaccinaties, doch zonder dat hieruit op ondubbelzinnige wijze kan worden afgeleid dat de hierin opgenomen vermeldingen wel degelijk betrekking hebben op verzoeksters zoon. Slechts één pagina bevat de naam van het kind, en uit de overige voorgelegde pagina's niet kan worden afgeleid dat zij betrekking hebben op hetzelfde kind. De Raad kan evenmin vaststellen dat alle pagina's deel uitmaken van hetzelfde consultatieboekje nu geen integrale kopie noch het origineel exemplaar wordt voorgelegd.

Gelet op wat voorafgaat, slaagt verzoekster er niet in om aan de hand van objectief verifieerbare elementen aan te tonen dat haar minderjarige zoon zich op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing daadwerkelijk in België bevond. Zij maakt derhalve het bestaan van een gezins- of familielevens in België niet aannemelijk. Vermits geen gezins- of familielevens in België wordt aangetoond, kan *prima facie* geen schending van artikel 8 van het EVRM worden weerhouden.

2.3.11. Wat betreft het geschonden geachte artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat deze bepaling de verwerende partij verplicht om bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. *In casu* ligt evenwel geen beslissing tot verwijdering, doch wel een beslissing tot terughouding voor. Alleszins wijst de Raad erop dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt

over een beschermenswaardig gezinsleven in België te beschikken. Bovendien laat zij na concreet te verduidelijken waarom haar gezondheid de bestreden beslissing zou verhinderen

2.4. De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing tot terugdrijving is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de zorgvuldigheidsplicht is dan ook *prima facie* niet aangetoond.

2.5. Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, *prima facie* niet ernstig.

2.6. Verzoekster heeft geen ernstig middel aangevoerd. Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, §2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien februari tweeduizend zesentwintig door:

K. ALLYNS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

T. ALLISON, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. ALLISON

K. ALLYNS